

Sag, saa at det altsaa vil berøbe paa Domstolenes Afgjørelse; i hvad Omfang Forpligtelsen til Bedligeholdelse vil kunne paalægges Andre; og hvorvidt de overhovedet kunne tvinges til at tage Deel deri. Det er den bestaaende Tilstand. Jeg skal imidlertid ikke misjende, at det ofte kan have ikke liden Betydning, at der findes Bestemmelser med Hensyn til Bedligeholdelsen af saadanne Veie, og indrømme, at det navnlig med Hensyn til Sjælland kan i flere Henseender lægge ikke ubetydelige Hindringer iveien for Opdyrkningen af fraliggende Heder eller Kjerstrækninger, at man mangler saadanne Bestemmelser. Spørgsmaalene har ikke været ukjendt, og dets Bigtighed paa ingen Maade misjendt af Indenrigsministeriet; det er allerede tidligere blevet sat i Bevægelse ved Rigsdagsmænd, der have henvendt sig til Indenrigsministeriet med Forespørgsel desangaaende. Indenrigsministeriet har derefter forespurgt sig hos Amtsrådene, men det har været saa vanskeligt, at faae virkelig tilfredsstillende Bestemmelser, at Sagen ikke er kommen videre. Jeg tilstaaer, at jeg ikke har havt Leilighed til at gjøre mig bekendt med Sagen i dens hele Omfang, men at jeg ved den Anledning, som den ærede Forespørger har givet, ikke skal undlade, ogsaa for mit Vedkommende, at tage den under Overveelse. Det er mig imidlertid umuligt at sige, om jeg vil være istand til at finde Forslag, som jeg selv kunde ansee saa tilfredsstillende, at jeg vilde bringe dem under Forhandling paa Rigsdagen; — hvis det er muligt, skal jeg ikke undlade det. Der er jo allerede ligesom gjort et lille Forarbejde i den Henseende, skjøndt det maa indrømmes, at det er under Forhold, der ere overordentlig forskellige fra Sjællands Heder. I § 8 af Lovet af 14de December 1857 om Gader, Veie og Vandløb i Kjøbenhavn — man vil vistnok indrømme, at det er meget forskellige Forhold — er der nemlig fastsat Regler for, hvorledes der skal forholdes med private Veie, som tjene til Brug for flere særskilte Eiendomme. Ved den

Retning, Lovgivningen derved er flaaet ind paa, idet man har fundet, at det førte til betydelige Ulemper, naar der ikke var Regler i den Henseende, er der givet ligesom et Fingerring med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal. Saaledes som Sagen fortiden staaer for mig, kan jeg imidlertid ikke give noget omhelst Løfte om, at jeg vil kunne komme med et Lovforslag angaaende denne Sags Ordning; jeg kan kun love, at jeg skal gjøre mig min yderste Effort for at see, om det er muligt at tilveiebringe noget Brugbart, og hvis den ærede Forespørgers Ønske i den Henseende ikke fyldestgøres, vil det ikke være Mangel paa Villie, men Mangel paa Evne, som man maa give Skylden derfor.

S. Pedersen: Jeg skal først takke den høitærede Minister for den Velvillie, hvormed han er kommen min Forespørgsel imøde. Der næst skal jeg med Hensyn til de Veie, der bleve omtalte som havende Charakteren af offentlige Veie, og som altsaa burde optages paa Communiens Regulativ, men ikke være optagne derpaa, fortelligt bemærke, at hvis der var nogen af de Veie, jeg omtalte, som paa nogen omhelst Maade kunde have Charakteren af Communevei, som var i Communiens almindelige Interesse, saa var det jo Sogneforstanderskabets Forsømmelse, at de ikke ere optagne paa Regulativet; men de Veie, som jeg her sigter til, ere ubelukkende Veie til langtfraliggende Eiendomme, som Beboere daglig befare for deres Eiendommers Afbenyttelse, og jeg kan ikke tænke mig Muligheden eller Hensigtsmæssigheden af, at det skulde blive gennemført, at saasnart en Vei benyttes af 20 à 30 Brugere, skulde den optages paa Regulativet, thi hvor stor Betydning saadanne Veie end kunne have for de vedkommende Beboere med Hensyn til Benyttelsen af deres Eiendomme, saa intetbetydende ere de dog for Communen i det Hele. Det glæder mig lovrigt, at den høitærede Minister ikke har tabt Sagen af Sigte.